

*se csalánosban a csörtetésre.
Hajós vagyok, mint mondtam,
címeremben négy mákvirág visong,
szívókáik rámtapadnak,
tenyerük a hátamon pepecsel,
nevetgélünk,
be-beloccsan cipőnkbe a víz.*

TÉGLÁSY IMRE

A mester

*Félig már kifaragta a szobrot, a lányt a bazaltnak
börtöne mélyéről, foga, nyelve kivéste, kirágta,
félig kész volt már, amidőn rogyanva ijedten
érzi: a már élő szeme őrzi a szikla keményét,
melle — akár kristály — átlátszik s véreres ág közt
bontja bogát és nyílik a száj keserűn s az anyagból
szól: „Minek is kellett megrontani álmom a kőben?
Mért tépsz, mért ütsz, vágsz te makacs? Mért döngeted egyre
csorba vasaddal a bércet? A nagy művész, ha a látványt
megsejtette, 'Elég nekem így' szól és kalapácsát
nem veszi kézbe, hisz őneki önként nyílt meg a rejtély.
Ámde ha inkább birkóznál még értem a hegygel,
tudd, kezeid remegése letördeli kebleim ékét,
és ereim majd félrehasadnak! Elég legyen immár!”
Félig már kifaragta, hasonlít arra, akit lát
mély, koponyás barlangban (agyában) idegbe kötözve.
Tördeli, vési a mellet, a combot. A váll, a karok, mind
vésőn át, csurogó véréből nyernek erőt, színt.
Karja ha ernyed, amannak a karja rebeg csalogatva
s hív ölelésre. Ha ránc veri arcul, amannak az arca
síma piros lesz. Egyre hanyatlik, amaz meg erőt kap.
Reszket a karja s a kézfeje már kibicsaklik, a szobrot
mestere lelke vezérli. De jaj, hogy is érte a szerszám...!
Már nem a barlang sejtfalain kelt kép mozog itt kinn,
már nem is ő, aki kőből lett hússá, elevenné.
Mellei bimbóját rianás szeli át, derekát meg
elnehezíti a szikla fölöslege, bőre lehámlik,
ajka lebiggyen, az orra leválk, a combja kifordul.
Jéghideg. Ó az a ferde ütés! De erőtlen az ember!
Mert kifogy íme erőnk s a lecsúszó, lomha ütéssel
élővé faragott másunkat a vég elorozza.*

*

*Homlokodat simogatja a lányka, de ujja dilettáns,
és ami ő voltál, ma vagy önmegutált, suta torzó.*

Herózséf

szülés után az apja
kitántorgott az éjbe
előbb a szem aztán a kéz
akadt a szekercébe

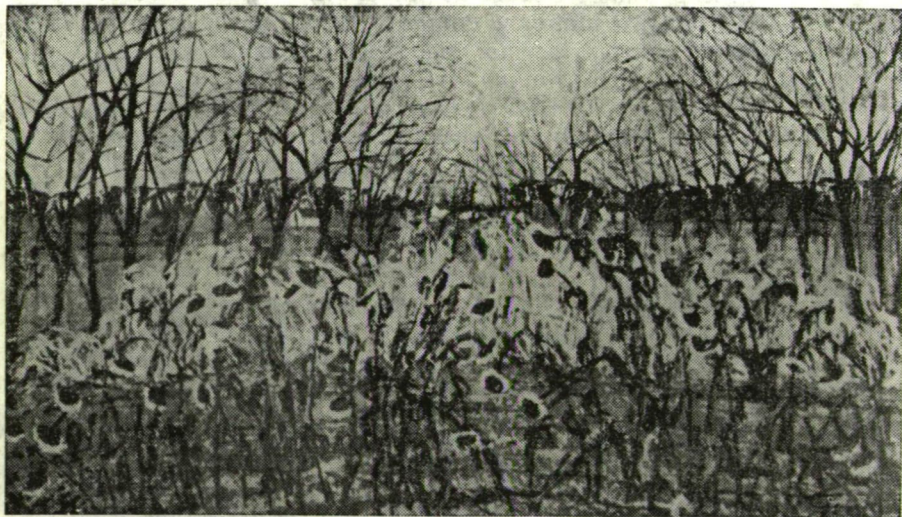
a kék acélnak mélyén
villogtak csillagok
és kitörésre készen
lobbantak rőt napok

mert annyi nap
és annyi éj
a Megváltó hatalma
aranykoszorút küld az ég
aranyban ég a szalma
s hol nemrég még
friss ácsolt ágy
és durva széknak hátterén
csak József az Ország
ott másnak trónja fénylik
és kunyhójába hozták
magos királyok kincsét
Jézusnak s Máriának

szerszámzörej
— arany csörög
az enyv helyett
— a mirha
és füst helyett
— a tömjén

ó én fiam
ne légy király
és hagyd csak bárdolatlan
esetlen otthonom
vaskos kezemnek művét
ne építs új világot

így morgódott magában
míg lucskosodni vélte
bárdjának vad nyelét
s már-már elindult József
rongyát vállára csapva
támadt benne Heródes
száz csatlós-düh a balta

FONTOS SÁNDOR: OSZI TAJ